

soud přijaty byly, na základě dědické posloupnosti ze zákona a dědické dohody v tomto protokole obsažené, takto: Celou pozůstalost obdrží povinná Barbora S. s dalším dědicem proti tomu stejnodílně do vlastnictví, že v tomtéž poměru zaplatějí pozůstalostní dluhy a že jménem dědických podílů do 1. 7. 1934 se 4% úroky a bez knihovního zajištění vyplatějí sourozencům určité částky, a mezi nimi vymáhajícím věřiteli Josefu S. obnos 53.307 Kč 56 h rukou společnou a nerozdílnou. Tím prohlašuje se projednání za skončené.« Jest otázkou, zda tato odevzdací listina jest exekučním titulem stran pohledávky Josefa S. původně 53.301 Kč 56 h, nyní ve zbytku 7.807 Kč 55 h s příslušenstvím. Exekučním titulem po rozumu exekučního řádu jsou podle § 1 čís. 6 ex. ř. »opatření« civilních soudů, vydaná v nesporných právních věcech potud, pokud podle předpisů pro ně platných mohou býti vykonána. Těmito předpisy pro ně platnými jsou nyní ustanovení § 50, odst. 1 a 2 zákona č. 100/31 Sb. z. a n. (srov. rozh. č. 13449 Sb. n. s.). Tím však není ještě řečeno, že všechna usnesení vydaná v nesporném řízení jsou (za podmínek § 50, odst. 1 a 2 citovaného zákona) také exekučním titulem ve smyslu exekučního řádu. Aby se jím stala, musí vyhovovati i svým obsahem tomu, co exekuční řád všeobecně předpisuje pro exekuční tituly (§ 7 ex. ř.), zejména musí vysloviti povinnost k určitému plnění. Toto uložení povinnosti musí se projevit jako výron rozhodovací činnosti soudu (§ 31, odst. 1 a 2 uvedeného zákona). Při tom nezáleží na vnější formě rozhodnutí, nýbrž na jeho vnitřní podstatě. Hlavní obsah odevzdací listiny uvádí § 174 nesp. pat. Došlo-li již před odevzdáním k rozdělení pozůstalosti, má býti na to v odevzdací listině odkázáno. Tento odkaz na »dědickou dohodu« jest vyznačen v prvním odstavci shora citované odevzdací listiny. V druhém odstavci odevzdací listiny jest přičleněn podrobný obsah dědické dohody, kterou podle protokolu ze dne 13. prosince 1933 uzavřeli dědicové na notářství. Tím, že obsah této dědické dohody jest vyznačen v odevzdací listině, nestala se dědická dohoda »opatřením« (nyní rozhodnutím) civilního soudu po rozumu § 1 č. 6 ex. ř., a nelze na základě odevzdací listiny samé, t. j. jejího prvního odstavce, který nemá náležitostí vytčených v § 7 ex. ř., domáhati se splnění povinnosti, stanovené dědickou dohodou, v exekučním řízení.

Čís. 15266.

Při žalobě o náhradu škody podle § 1326 obč. zák. stačí již možnost, že bude zmrzačení bránit poškozenému v lepším zaopatření a v životním uplatnění.

(Rozh. ze dne 9. června 1936, Rv I 1612/34.)

Žalobkyně (školačka), jež byla autem žalovaného při automobilové nehodě zmrzačena, domáhá se na žalovaném náhrady škody z důvodu § 1326 obč. zák., že jí její zmrzačení brání v lepším zaopatření. Žalobě

bylo vyhověno soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem v otázce, o niž tu jde, z těchto

důvodů:

Názoru žalovaného, že nejde o trvalé zohyždění, nelze přisvědčiti, hledíc k posudku znaleckému, který zkrácení pravé nohy a vadné utváření v kloubu kolenním označuje za trvalé a s určitostí nemůže připustiti, že by odborné ortopedické léčení způsobilo úplné vyléčení a odstranění této vady. Jsou proto bezpodstatné vývody dovolání, že žaloba o odškodnění z tohoto právního důvodu jest předčasná. V rozhodnutí čís. 11394 Sb. n. s. bylo vyloženo, že žaloba o náhradu škody z tohoto důvodu není předčasná proto, že poškozenému nevznikla dosud škoda, ježto mu dosud neuchází výdělek. Stačí již průkaz možnosti, že bude zmrzačení brániti poškozenému v lepším zaopatření a v životním uplatnění. Tomu tak jest v souzeném případě, neboť bylo zjištěno, že pravá noha žalobkyně jest zkrácena a vadně utvářena v kloubu kolenním tak, že její chůze jest nejistá, nevytrvalá a kolébavá, a že uvolnění kloubové jest patrné i pro laika, který musí poznati zkrácení nohy, když se žalobkyně postaví, poněvadž se vzadu a na stranu prohne. Žalobkyni byla prisouzena přiměřená částka pro trvalou a zohyžďující tělesnou vadu, která může býti na překážku jejímu lepšímu zaopatření v životním uplatnění, i pro zmařenou vyhlídku na zaopatření se provdáním. Jsou proto bezpodstatné vývody dovolání, že »element případného úbytku pracovní způsobilosti musí z úvah o odškodnění pro zohyždění býti zcela vyloučen«.

Čís. 15267.

Byl-li na opověď druhého veřejného společníka vymazán zemřelý veřejný společník, bylo tímto zápisem vyznačeno zrušení společnosti, nebylo-li smlouvou ustanoveno, že společnost má dále trvati s dědici zemřelého.

(Rozh. ze dne 9. června 1936, R II 217/36.)

Prvý soud vyhověl návrhu Arnolda L. na zapsání změny v obchodním rejstříku vyznačením úmrtí druhého společníka Heřmana L. Rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Veřejnou obchodní společnost »F. L. a Söhne« tvoří dva společníci, a to Arnold L. a nyní již zemřelý Heřman L. Každou změnu firmy jest sice dle čl. 25 obch. zákona vyznačiti v obchodním rejstříku (čl. 12 obchod. zákona), avšak zde jde o to, zda firma trvá vůbec dále jako firma jednotlivce, jak tvrdí Arnold L., či zda tomu tak není. Při dvou veřejných společnících nemůže být pochyby o tom, že úmrtím jednoho z nich zaniká společnost jako taková, že tedy nastává její zrušení, a že je třeba přistoupiti k likvidaci společnosti. Společnost nemůže dále tvořiti pouze jeden společník, a mohlo by jít jen o otázku dalšího znění firmy, a tu tvrdí